

ΤΟ "ΠΡΟΒΛΗΜΑ"

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΜΕΣΙΤΕΣ ΚΑΙ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ
ΚΟΛΥΪΤΕΡΟΙ ΚΙ
ΑΠΌ ΜΑΤΑΔΕΣ

Μέσα στον Ιούλιο που μας πέρασε τρεις αντιφασιστικοί πυρήνες της Αθήνας εξέδωσαν και μοίρασαν σε διάφορες γειτονίες της Αθήνας μια προκήρυξη με τίτλο "Το πρόβλημα - ομόνοια" - πως και γιατί ο ρατσισμός μας γαμάει τα σπίτια. Η προκήρυξη υποστήριζε ότι στις γειτονίες του μεταξουργείου και του κεραμεικού, όπως και στο λεγόμενο ιστορικό κέντρο της Αθήνας, εξελίσσεται μια ευρεία αλλαγή χρήσης και ιδιοκτησίας γης. "Συμπτωματικά" στις περιοχές αυτές περικλείονται οι ίδιες ζώνες, που για δύο περίπου χρόνια αποτέλεσαν το αγαπημένο θέμα εγκληματικότητας των media.

Πρώτος και βασικότερος στόχος της προκήρυξης ήταν να επιτεθεί στη mainstream άποψη για το ζήτημα την άποψη που σε γενικές γραμμές κάνει δεκτή την κρατική επιχειρηματολογία περί "τεράστιου προβλήματος" και είτε απαιτεί την απομάκρυνση των "εγκληματιών" και τον αυστηρότερο έλεγχο της περιοχής (η δεξιά εκδοχή), είτε προτείνει λύσεις που θα περιορίσουν το "έγκλημα" (η αριστερή εκδοχή). Το παράξενο μ' αυτές τις δύο φαινομενικά αντίθετες λογικές, είναι ότι και οι δύο κάνουν δεκτή την αρχική παραδοχή που δίχως μέτρο πλάσαραν μερικά απ' τα πιο αξιολάβιστα τμήματα του

κράτους· κατά τη γνώμη του μεγαλόψυχου μας κράτους, έπρεπε να πειστούμε πως στο κέντρο της Αθήνας και στις γύρω συνοικίες επικρατούσε μια κατάσταση "ανεξέλεγκτης πορνείας", "απροκάλυπτου εμπορίου ναρκωτικών", "επικίνδυνης υγειονομικής βόμβας" και συνεχίστε με όποιον χαρακτηρισμό σας έρχεται πρόχειρα - μέσα θα είστε. Η "εγκληματικότητα" συγκροτούσε

Το δεδομένο, γύρω απ' το μέγεθος του οποίου αναπτύχθηκε κάθε άποψη. **Η αμφισβήτηση ακριβώς αυτού του δεδομένου ήταν το διακύβευμα της προκήρυξης.** Στην επίμαχη πολεοδομική ζώνη, κρίσιμη δεν ήταν η αλήθεια ή η υπερβολή των αστυνομικών ανακοινώσεων, αλλά η πολιτική διαπίστωση πως, ήδη για καιρό, είχε ξεσπάσει εκείνη η ιδεολογική καταίγίδα που προηγείται κάθε φορά που η καπιταλιστική "ανάπτυξη" είναι προ των πυλών. Το βασικό επιχείρημα ήταν, πως πίσω απ' την αγωνία που βασάνιζε ένα κάρο αρμόδιους -από το νομάρχη και το δήμο μέχρι τα media και τους συλλόγους πολιτών- κρυβόταν μια ελεγχόμενη προώθηση "εγκληματικών" συμπεριφορών.

Η τακτική αυτή -δουλεμένη κατά κόρον στις ηνωμένες πολιτείες και στη μεγάλη βρετανία- είναι ίσως η πιο τρανή απόδειξη ότι μια μαζική αγοραπωλησία ακίνητης περιουσίας βρίσκεται σε εξέλιξη. Το ενδιαφέρον στοιχείο εδώ, δεν είναι άλλο από την τεχνητή προσπάθεια καθολικής υποβάθμισης όλου του πλέγματος των συνθηκών διαβίωσης. Το παράδειγμα είναι απλό: μια γειτο-

Μέσα στο Μάη που μας πέρασε, η antifascist action - συνέλευση που δραστηριοποιείται στις δυτικές γειτονίες της Αθήνας - διοργάνωσε διαδήλωση με κεντρικό της σύνθημα "Ούτε πρέζα - ούτε εθνοπρέζα".

Ο λόγος της διαδήλωσης είχε να κάνει με την απόπειρα του ακροδεξιού περιοδικού Patria να διοργανώσει εκδήλωση σε δημοτικό χώρο του Περιστερίου. Θέμα της εκδήλωσης ήταν τα ναρκωτικά, ενώ προσκεκλημένοι ομιλητές ήταν βουλευτές από όλο το πολιτικό φάσμα. Ενοείται πως τους ακροδεξιούς καρφάκι δεν τους καίγεται για "τα προβλήματα της νεολαίας" και απ' αυτήν την άποψη η εκδήλωσή τους ήταν κομματάκι γραφική. Από την άλλη πάντως, το επικίνδυνο του θέματος ήταν η πολιτική κάλυψη που παρείχαν στους ακροδεξιούς ένα κάρο "επίσημοι" και οπωσδήποτε ο δήμος Περιστερίου, κτίριο του οποίου είχαν κλείσει οι διοργανωτές.

Η κινητοποίηση της antifascist action 1. περιλάμβανε εκτεταμένη προειδοποιητική αφισσοκόλληση και 2. διαδήλωση την ίδια μέρα στον ίδιο τόπο και χρόνο με αυτόν που είχαν ανακοινώσει οι ακροδεξιοί.

Η εκδήλωση του Patria ακυρώθηκε, οι λόγοι που προβλήθηκαν είχαν να κάνουν με κάποιο "τεχνικό πρόβλημα", η δε διαδήλωση πραγματοποιήθηκε κανονικά, διασχίζοντας κεντρικούς δρόμους του περιστερίου.

αυτό είναι σωστό αυτό είναι σωστό

το Patria δεν πέρασε ποτέ τον Κηφισσό!

νιά, η οποία αποτελεί το κέντρο της ολόφρεσκης πορνείας είναι μια γειτονιά στην οποία το real estate συναντά αντικειμενικές δυσκολίες. Με την ίδια λογική, μια γειτονιά στην οποία μεταφέρονται "αιφνιδίως" οι υπηρεσίες του ΟΚΑΝΑ, είναι μια γειτονιά που αδυνατεί να προσελκύσει τους επιχειρηματίες και τα κεφάλαιά τους. Αυτή η τακτική βραχυπρόθεσμα λειτουργεί καταστροφικά δημιουργεί "μαύρα" σημεία μέσα στην πόλη (και μάλιστα στο κέντρο της πόλης...),

η αξία των οποίων είναι καταφανώς μικρότερη απ' αυτή που θα μπορούσαν να έχουν, υπό διαφορετικές και "καλύτερες" συνθήκες. Όσο μάλιστα πιο καταστροφικά επεμβαίνει "το έγκλημα", τόσο περισσότερο μεγαλώνει το "χάσμα ενοικίου", η διαφορά δηλαδή μεταξύ της μέγιστης δυνατής αξίας της γης και της αξίας της σε πραγματικό χρόνο.

Μ' αυτά και μ' αυτά, το επόμενο βήμα προκύπτει "λογικά": **Η σκόπιμη καταστροφή ολόκληρων περιοχών εμπεριέχει και μια "δημιουργική" δυνατότητα.** Δημιουργική, υπό την προϋπόθεση ότι η προηγούμενη φάση καταστροφής ήταν μεθοδευμένη. Και είναι κυρίως τότε, όταν δηλαδή η αξία της γαιοπροσόδου φτάνει στο χαμηλότερο δυνατό της επίπεδο, που διάφοροι καλοί κύριοι εμφανίζονται ως δια μαγείας και λένε "αγοράζουμε!!!". Από και μετά το νερό έχει μπει στ' αυλάκι. Αυτό που απομένει δεν είναι άλλο από "την πάταξη του εγκλήματος και την εδραίωση του αισθήματος ασφάλειας στην περιοχή". Το αστέιο μάλιστα με τη μέθοδο "πρώτα τ' αρρωσταίνω και μετά το γιατρεύω" είναι ότι δεν προωθείται μόνο από επενδυτές του είδους Βωβός, αλλά επίσης και από το ίδιο το επίσημο κράτος μέσω της τοπικής και νομαρχιακής του αυτοδιοίκησης!!!

Εντωμεταξύ, αν κάποιος μπει στον κόπο να ψάξει την περίπτωση του μεταξουργείου, θα ανακαλύψει ότι για την ώρα, η φάση της αγοραπωλησίας του έχει ως ενδιαμέσο κρίκο την καλλιτεχνική κατάληψη της περιοχής. Διάφοροι από τους καλούς κυρίους επενδυτές, αφού πρώτα αγόρασαν κοψοχρονιά, καταβάλλουν προσπάθειες να ανεβάσουν την τιμή της ιδιοκτησίας τους. Η προσπάθεια τους αυτή συνήθως ακολουθεί τον εξής δρόμο: αρχικά παραχωρούν αφιλοκερδώς τα κτίρια τους σε καλλιτεχνικές εταιρείες, οι εταιρείες "δραττονται της ευκαιρίας" και διοργανώνουν σουπερ ντούπερ events, η περιοχή ακούγεται, οι εφημερίδες την προβάλλουν, το κοινό την επισκέπτεται, θαυμάζει το συνδυασμό decadence ατμόσφαιρας και avant garde δημιουργίας, μετά ψάχνει να πει ένα ποτό (και δύο και τρία...) κάπου κοντά και πάει λέγοντας. Μ' αυτή την έννοια, η διείσδυση του πολιτιστικού κεφαλαίου μοιάζει θελκτική για ένα σωρό μέλη της μεσαίας τάξης που για μια ποικιλία λόγων προτιμούν να μένουν "κάπου στο κέντρο", παρά στα προάστια. Αυτή η δύναμη μαγνητισμού της "α-

ντισυμβατικής-μεσαίας-τάξης" είναι με σιγουριά η στιγμή κατά την οποία η διαδικασία της ανατίμησης έχει ξεκινήσει. Το remap για παράδειγμα, καλλιτεχνική έκθεση / biennale κλπ κλπ (απ' τις μεγάλες που διοργανώνονται στην Αθήνα), διέπεται από αυτήν ακριβώς τη λογική. Κτίρια -και καλά- ακούρια (από τα οποία σημειωτέον εκδιώχθηκαν αρκετοί μετανάστες με τις οικογένειές τους), πολύ κουλτούρα, χρηματοδότηση από κατασκευαστικές εταιρείες, διαφήμιση με το καντάρι στον Τύπο. Ωστε, όταν το event τελειώσει, αυτό που θα μείνει θα είναι η μετατροπή του μεταξουργείου και του κεραμικού στο νέο πιο in μέρος της Αθήνας.

Ο δεύτερος στόχος της προκήρυξης ήταν λιγούλακι πιο "εσωτερικός". Η ενασχόληση με την ομόνοια και τον ιδεολογικό αποπροσανατολισμό που συνόδευσε την αλλαγή χρήσης και ιδιοκτησίας της γης της, ήταν κατά κάποιο τρόπο "δεύτερης γραμμής" για το αντιφασιστικό κίνημα. Αλλά τελικά δεύτερης γραμμής, μόνο υπό το πρίσμα της "αντιρατσιστικής" ειδησεογραφίας που για καιρό παράγουν οι ελαστικές πένες της Ελευθεροτυπίας και των λοιπών δημοκρατικών δυνάμεων. Για να το πούμε πιο λιανά: η ομόνοια και το μεταξουργείο έγιναν για δύο ολόκληρα χρόνια θέατρο σημαντικότητας εξελίξεων, που, αν δε το κάνουν ήδη, θα μεταμορφώσουν την πόλη της Αθήνας, θα αλλάξουν με τη βία την κοινωνική και ταξική σύνθεση αρκετών γειτονιών της και τέλος θα χρησιμεύσουν ως οδηγός άντλησης συμπερασμάτων, με προφανή χρησιμότητα, για τα αφεντικά. Είναι μ' αυτή την άποψη που η κινηματική στόχευση χρειάζεται να είναι αυτόνομη από την αριστερά του συστήματος και την ιδεολογική της πρωτοκαθεδρία. Και είναι βέβαια αλήθεια ότι η επιτάχυνση αυτού του είδους της καπιταλιστικής βίας δεν είχε σε καμία φάση της εξέλιξής της ακροδεξιούς (με τη στενή έννοια του όρου), αλλά είναι άλλο τόσο αλήθεια ότι η εμβέλεια της διαπέρασε όλα τα επίπεδα του ταξικού πολέμου. Και μολονότι πέρασε σχεδόν απαρατήρητη από το αντιφασιστικό κίνημα, δε σημαίνει κιόλας ότι το ίδιο συνέβη με εκείνους κι εκείνες από τις ζωές των οποίων πέρασε ή θα περάσει η "ανάπτυξη".

Τελευταία παρατήρηση. Σύντροφοι μας επεσήμαναν (καλοπροαίρετα...) ότι ο ρατσισμός δεν εφευρέθηκε για να πουληθούν μερικά κτίρια στην ομόνοια, όπως ίσως φαίνεται να υποστηρίζει η προκήρυξη. Σωστή η επισήμανση, ακόμα πιο σωστό και το συμπέρασμα: ότι ο ρατσισμός είναι διαδικασία που καθώς κινείται, συναρθρώνεται με ήδη υπάρχουσες κοινωνικές διαδικασίες, τις επηρεάζει και επηρεάζεται απ' αυτές. Εν προκειμένω "η εγκληματικότητα των ξένων στην ομόνοια" στηρίχτηκε αλλά και ενίσχυσε το ρατσιστικό λόγο, την ίδια στιγμή που το οικοδομικό κεφάλαιο χρησιμοποιούσε (έως και πρωτοδοτούσε...) το παραλήρημα των ρατσιστών για να κάνει τις δικές του business...

Οι εγκαταστάσεις του Remap: η τέχνη του τίποτα συναντά την τέχνη του real estate...

Αχ, βρε
σύγχρονη
τέχνη...

antifa X

... με ποιον
πιας χέρι-χέρι ;